

Karjalaisten kauppatiet veivät Sungun markkinoille

Karjalaisten kauppatiet kulkivat satojen vuosien ajan Sungun rahakkaille markkinoille. Sinne mentiin niin myymään kuin ostamaan. Sunku rikastui ja karjalaiset saivat vaihtaa kala- ja riistasaaaliinsa rahaksi.

Uskollisesti Sungun markkinoilla pysyttiin, vaikka paikakunta oli maantieteellisesti kaukana ”Jumalan selän takana”, sinne kun piti mennä ”selläskättä”. Sijaitsihan Sunku Äänisjärven pohjoisimman lahden rannalla Poventsan läheisyydessä.

Sadat hevoskolonnat kulkivat vuosittain Pohjois-Vienasta, Raja-Karjalasta ja Aunuksesta Sunkuun. Tuotteet saatiin myytyä, normaalit kulutustavarat ostettua ja lisäksi hankittiin vielä ylellisyystavaroita. Isäntä osti komean turkin, vaimolle tuotiin sulkkuapaikka ja lapsille kuuluisia Sungun herkkuja.

Sungun varhaishistoria

Historiantutkijat ovat löytäneet tietoja Sungusta jo 1200-luvulta. Varsinaisesti pitäjä tuli tietoisuuteen uskonnollisesta toiminnastaan. Palestroin luostari perustettiin jo 1300-luvulla ja seurakunnallinen luostari 1400-luvulla. Luostarien vaikutuksesta myös maanviljelys- ja karjanhoito elpyivät. Luostarin veljestö ja työläiset saivat kalastusoikeudet sekä pelto- ja heinämaat käyttöönsä.

Kaupankäynti Sungussa ja muilla riista-alueilla lienee saanut alkunsa turkiskaupasta. Turkikset olivat tunnettuja

kauppatavaroita hyvin varhaisessa vaiheessa, vaikka alkutiedot Sungun kohdalta puuttuvatkin. Sen sijaan on tietoa saatavana suola- ja kalakaupasta, joka oli voimakkaasti Poventsan hallinnassa. Poventsasta kun oli hyvä vesitieyhteys Vienanlahteen. Sunku pääsi osalliseksi suola- ja kalakauppaan, heillä oli maantieyhteys Vienanlahdelle, Sumaan.

Sumassa toimi jo 1500-luvulla 19 suolakeittämöä. Suolan kuljetuksesta maanteitse ovat tehneet merkintöjä jo 1500-luvulla englantilaiset. Heidän laskelmiensa mukaan jopa 2 000 hevosen suolakaravaaneja kulki Sumasta. Myös kalakauppa oli hyvin suurta. Miljoonia kiloja on hevospeleillä kuljetettu Sumasta Poventsan-Sunku-Tulvojen suuntaan. Kerrotaan, että kalakuljetuksissa oli jopa 7 000 hevosta rahdinajossa. Luvut todistavat niin rahdinajon merkityksen kuin sen, miksi kaikissa tilastoissa hevosten määrät ovat ylisuuret muihin paikkakuntiin verrattuna. Lisää vahvistusta Sungun osuudesta suola- ja kalakauppaan saadaan, kun seurataan heidän omistussuhteita. Palestroin luostari omisti taloja sekä ampareita Sungun lisäksi Salossa, Sumassa ja Poventsassa. Luostarilla oli myös maa-aloja ja taloja Tulvojalla. Luostarin lisäksi, myös sunkulaiset talonpojat olivat mukana kaupankäynnissä. He omistivat kuusi amparia Poventsassa.

Ei ole ihme, jos Sungun pogosta luetaan Äänisen viidenneksen vauraimpiin kuuluvaksi.

(Tässä yhteydessä mainittakoon, että rikkaan suojarveläisen Homeen-suvun ampari oli enemmän kuin tavallinen aitta tai varasto. Se oli kaksikerroksinen. Ensimmäinen kerros

oli kaivettu maan sisään kellariksi. Se ajettiin talvella jäitä täyteen. Peitettiin sahajauhoilla ja yläosan lattia tuli tämän kellarin katoksi, laeksi. Näin saatiin ”pakastehuone”, missä pilaantuvat ruuat säilytettiin. Yläkerrassa säilytettiin ei-pilaantuvia tavaroita. Ei sekään liemmin lämmin ollut, jäät uhkuivat kylmyyttä.)

Sungun nousu johtoasemaan

Professori Theodor Homenin kirja — Itä-Karjalan ja Kuollan Lappi — vahvistaa monin tilastoin Sungun siirtyneen jo 1800-luvulla kaupankäynnissä johtoasemaan ja ohittaneen Poventsan ja muut markkinapaikat. Näyttää siltä, etteivät sunkulaiset kangistuneet kaavoihinsa. Kun suola-kauppa hiljeni, niin he osasivat valita menekkituotteet suolan tilalle ja onnistuivat. Sunkulaiset saivat karjalaisten ja venäläisten lisäksi tavarain myyjiä ja turkisostajia ympäri Euroopan. Usein myyntiohjelmaa vaihtaneet tekevät konkurssin, mutta sunkulaiset vain lisäsivät markkinoittensa liikevaihtoa.

Markkinain liikevaihto (luvuissa vain Loppiaismarkkinat, sillä helmi- ja maaliskuun markkinat olivat paikallisia) nousi jo 1800-luvulla puoleentoista miljoonaan ruplaan. Viikon aikana tehtiin enemmän kauppaa kuin Petroskoissa vuoden aikana. Petroskoissa oli 156 liikkeen vuosimyynti myös 1 ½ miljoonaa ruplaa vuonna 1905, mutta tuolloin oli jo ruplan arvo alentunut.

Karjalaisten myyntituotteet ja kauppamatkat

Karjalaisten osuus Sungun markkinoilla oli hyvin suuri. 1860-luvulla Sungussa myytiin miljoona lintuparia ja 200—300 000 oravannahkaa. Oli karjalaisilla muutakin riistaa myytävänä. Vielä 1912 kaadettiin Aunuksessa 139 karhua, 149 sutta, 786 kettua, 547 näätä ja 1 111 kärppää. Luvut lienee saatu ammattimetsästäjiltä. Heitä oli 1898 Poventsan, Petroskoin ja Aunuksen kihlakunnissa 4 300 ja Kemin kihlakunnassa (Viena) 800.

Todellisuudessa Vienan kauppaosuus on paljon suurempi kuin mitä metsästäjien lukumäärä osoittaa. Vienalaiset kiersivät laukkukaupalla Suomessa, joten eivät ehtineet metsästämään. Vienalaisilla oli osto-organisaatiot Suomessa. Kerrotaan, että uhtualainen kauppias vei yhdellä kertaa 42 000 oravannahkaa Sunkuun. Vaikka ansapyyntiä rajoitettiin, jopa kiellettiin, niin silti se toimi, kiellot kun eivät joka kylään kuuluneet. Eräällä uhtualaisella isännällä oli 3 000 ansarihmaa. Kun hän kaikki rihmat tarkasti, niin aikaa kului neljä päivää.

Hintojakin mainitaan. Karhusta saatiin 23 ruplaa, oravasta 10 kopeikkaa ja ketusta 12,50 ruplaa. Pyy maksoi 23 kopeikkaa ja metso 52. Yksityiskohtia Sungun markkinoista

Sungun pogosta oli karjalaisten tärkeä kauppapaikka.

Karjalainen talo Sungun niemimaalta.

ovat kirjanneet fil.lis. Maiju Keynäs, maisteri Eeva Karttunen ja Wasili Keynäs. Kaksi edellistä kiersi Karjalan Sivistysseuran haastattelijoina karjalaisten keskuudessa ja Wasili Keynäs haastatteli kauppiastuttaviaan radioesitelmään, jonka hän piti 1943. Yhteenvetona haastatteluista voimme mainita:

— Kauppias Juho Arhippainen teki 1886 havaintoja Sunkuun lähtijöistä. Kiestingin Kiisjoelle lappaantui satoja hevoskuormia. Oli kalaa, lintua ja turkiksia. Jäädetyt kalat ladottiin laitarekien pohjalle riveihin. Jokaisen rivin väliin pantiin lunta. Samoin ladottiin linnutkin. Linnun pää aina pyöräytettiin siipien alle ja lunta väleihin.

Turkisnahat olivat tilaa ottavia ja keveitä kuljetettavia. Niillä oli oma kuljetustapansa. Ne kuljetettiin heinähakkeja muistuttavissa kahoissa.

— Näin lähti kolonna Kiestingistä matkaan. Pistojärvellä liittyivät mukaan kauppias Potapovin keräämien tavarain kuljettajat ja Akonlahdesta Dobrinin tavarat.

Repolalaisilla ja paatenelaisilla oli paljon myytävää. Repolan suurimmat kerääjät olivat Ukko-Tserni ja Riion Pedri. Ukko-Tsernin keräysverkosto yltyi aina Suomen Tornioon saakka. Paateneen Selgistä lähti 60 hevosen vetämä kolonna, muisteli Timo Tuurujev Pertti Virtarannalle. Aunuksen autojonoista ei ole tietoja muistiin merkattu, mutta kyllä heillä metsänriistaa vietäväksi riitti, kun saaliit olivat suuret. Vuonna 1898 ammuttiin 105 000 oravaa ja 104 300 lintuparia. Suurkerääjänä mainitaan Pyhäniemen Butorinit ja Levoset.

Aunukselaiset veivät Sungun markkinoille paljon kotiteollisuustuotteita. He kun eivät niin paljon kulkeneet laukkukaupalla kuin vienalaiset, niin iltaisin oli aikaa puhdetöihin. Valmistivat myytäväksi puuastioita, saviastioita, tuohitöitä,

Repolalaiset ketunnahkoja kaupitsemassa Sungussa. Vasemmalla Pekka Kyöttinen.

harjoja, huopatossuja, taoksia, jopa korvarenkaita. Heillä oli myös kuuluisia iskuartikkeleita, olkihattuja. Ukkojen piti varottaa markkinoille lähtijää: ”Elä pahoin varastoi, hevoset libo lehmät voijah syyvä!”

Monet Raja-Karjalan pitäjät veivät tuotteensa Laatokkaa pitkin suoraan Pietariin. Suojärveläiset kävivät Sungun markkinoilla. Kerrotaan, että riuhtavaaralainen Jykki Rapa oli suuri hevosten ostaja. Erotukseksi Kaitajärven Mironoisista Jykille antoivat sungulaiset nimen — Bohatta-Mirona.

Parhaiten Sungun matkat on tuonut esille Paul Tulehmo runossaan — Lubavus. Siinä hän kertoo Gauroin Jykin matkasta. Jykillä putosi hevonen veteen. Apua hän pyysi korkeammalta taholta ja sai. Hätäpäissään lupasi kalojen hinnan kirkolle, mutta kun ”kalat oldih hyväns hinnas, niin varavo oli hibien pinnas”. Tuli katumapäälle ja yritti kieroilullaan selvittää tilanteesta.

Mitä Sungusta ostettiin

Sungussa oli valikoitavaa. Sinne kun toivat myytävää kaikki Euroopan kauppahuoneet. Huomion ansaitsee Puolan tekstiilitehtaiden aktiivisuus. He olivat suuria kangastointimittajia Suomessa kiertäville laukkukauppiaille ja ehtivät myös Sunkuun. Puolalaiset tiesivät missä kauppaa tehdään. Tavallisten kulutustavarain lisäksi ostettiin myös ylellisyystavaroita, joiden laatua ja lujuuutta vielä 50—60 vuotta myöhemmin haastattelijoille keuhuttiin.

Naiset muistelivat alusvaatteita, pöytäliinoja, käsipaikkoja ja shukkupaikkoja, unohtamatta pitsejä, Sungun prosavat. Kyyrösen Marikin vielä lauloi silkeistä.

Kun katselee Vienan miesten kokouskuvia, niin huomaa jokaisen ukon päällä komeat turkit. Usein turkki ostettiin Sungun markkinoilla, siellä oli valikoimaa. Sai ostaa lammashasta astrakaniin ja angorasta soopeliin. Myös langat meresilöihin tuotiin Sungusta, samoin vedenpitävät kenkänahat — niit se sylgie läbi puhaltanut — keuhuttiin. Sungusta

tuotiin myös herkkuja. Tulijaisina oli siirappia, hunajaa, kringeliä ja sokerileivoksia, Sungun kostinttšua.

Matkat ja majoitukset

Kun Arhippaisten pihasta Kiestingin Kiisjoelta lähti kolonna matkaan, niin tiesi, että on monen päivän matka edessä. Piti yöpyä monfa yötä ja syödä useamman kerran. Ei matkalla eikä perillä olleet hotellihuoneet odottamassa. Tiedettiin, että Sungussa oli vain yksi majatalo — oltiin omien eväiden ja tuttavaperheiden varassa. Matkan varrella oli taloja, joissa yövyttiin. Syötiin omat eväät ja talosta saatiin hevosen heinät. Silloin vielä olivat karjalaisten talojen ovet auki ohikulkijoille.

Kerrotaan, että Pietariin kauppiaksi siirtynyt Ukko-Samulinen lähetti jo kesällä kotiin Rukajärven Tsolnaan viestin: Tehkää riittävästi heinää ja antakaa ne ilmaiseksi Sungun matkan kauppiaille.

Perillä Sungussa

Sunkuun oli rakennettu suuria taloja, joihin markkinäväki majoitettiin. Varsinainen pogosta oli pieni, vain 20 taloa. Pitäjässä oli vuonna 1905 jo 144 kylää ja 1 097 taloa. Markkina-alue oli laaja. Se oli 15 kilometriä pitkä, osin maalla ja osin Äänisjärven jäällä. Kauppaa käytiin vajoissa, kojuissa, kehiköissä ja suoraan hevoskuormista. Suurostajat pysyttelivät taloissa, heidän välittäjänsä kiersivät tavaroita katselemassa ja hintoja kyselemässä. Kun sopiva erä löytyi, niin myyjä ohjattiin taloihin ostajien puheille.

Markkinoilla oli monenlaista ostajaa. Kerrotaan, että englantilainen konsuli Blundkin räpäytti ostaa kaikki markkinain nädän- ja saukonnahat. Myös trustiutumista tapahtui. Ostajat polkivat hintoja, rengastuivat. Karjalaiset kauppiat eivät säikähtäneet. Useimmat heistä olivat varakkaita, joten pakkasivat turkiksensa ajatuksella — aika tavaran kaupitsoo. He tiesivät, että niin Pietarissa, Ruotsissa kuin

Suomessakin löytyy ostajia, joten alennuksiin eivät suostuneet.

Pahin vihollinen kala- ja lintukauppiaille oli leuto talvi. Myytävät olivat vaarassa pilaantua, joten niistä oli päästävä eroon hinnalla millä hyvänsä.

Markkinahumua ja -vakavuutta

Mitään todellista riehaa eivät sunkulaiset halunneet ostajilleen järjestää. He sulkiivat omat viinakauppansa markkinain ajaksi. Sen sijaan kirkot olivat auki. Kaikki loppiaiseen kuuluvat jumalanpalvelukset suoritettiin, oli veden vihkimiset ja avannossa kastelut.

Markkinoilla pyöri karuselli. Sungun kauniita tyttöjä — Sungun advoja — viettiin rekiretkille — naapurikylien tansseihin. Useimmat sananparret kehuvat Sungun heboja ja tyttöjä. Poikkeuksen teki semsjärveläinen Nikolai Pajariaho. Hän kehotti menemään hebuo ostamaan Sunkuun, mutta näin tytön löytää vain Paatenen Selgistä. Rekiretkellä tsuajut juotiin, rinkelit syötiin ja tanssit pidettiin.

Hevosmiehillä oli omat juhlansa, komeat ravikilpailut. Sinne mentiin ja humalassakin oltiin, vaikka ei viinaa Sungusta voitu ostaa; oli omat eväät. Hevoskilpailut olivat enemmän kuin huvitilaisuus. Siellä määräytyi ajohevosen hinta. Mitä paremmin hevonen sijoittui kilpailuissa, sitä korkeammaksi nousi hinta. Työhevonen ostettiin katsomisen perusteella. Tutkittiin jalkojen patit, avattiin suu ja katsottiin hampaat, vieläpä nostettiin häntää.

Alkuaikoina karjalaiset ostivat pienikokoisia, ketteriä hevosia. Ne liikkuiivat hyvin lumessa. Myöhemmin, teiden parannuttua ja tukinajojen alettua, siirryttiin voimakkaimpien hevosten ostoon. Hevoskauppa Sungussa oli suurta; kerrotaan, että jopa 2 500 hevosta vaihtoi omistajaa.

Sungun venäläistyminen

Sunkua pitävät monet nimistötutkijat vanhana karjalaisena asuma-alueena. He ovat löytäneet paljon karjalaisia paikannimiä. Saman huomion on tehnyt professori Heikki Kirkinen historiatutkimuksissaan. Alla on lyhyt luettelo Sungun tienoilla olevista karjalaisista paikannimistä: Pedrinlampi, Selgä, Savipelto, Kuusilahti, Karpanniemi, Suolavaara, Perälähti, Käppäselkä ja jopa Lemitynkyläkin.

Poventsassa oli johtava suolakaupunki. Sieltä oli vesitie Viennanlahteen. Sunkulaisilla oli amparinsa Poventsassa.

Uikujoessa sunkulaisilla oli mylly ja apajaoikeudet. Siihen aikaan vettä joessa oli enemmän kuin kuvassa.

Tulvoja oli Sungun naapurikunta. Sunkulaiset omistivat siellä maata ja taloja.

Milloin Sunku alkoi venäläistyä? Saiko venäläistyminen alkunsa 1581, kun Ruotsin miehitysjoukot tunkeutuivat Sunkuun? Silloin hävitettiin 96 taloa ja 135 taloa jäi asumattomiksi, autioiksi. Näin 231 talosta poistuivat asukkaat, arviolta noin 2 000 henkilöä. Olivatko he karjalaisia ja muuttivatko heidän tilalleen venäläiset? Siinä on mielenkiintoisia kysymyksiä pohdittavaksi.

Sunkulaiset eivät lannistuneet. Heissä oli yrittäjähengettä ja markkinatalouden kannattajia. Markkinahenkisyys oli vanhaa perua. Jo vuonna 1563 mainitaan Sumassa toimineen ”koronkiskurin”. Jo vuonna 1905 laskettiin Sungussa olleen 1 097 komeata taloa. Niissä oli tilaa niin asujille kuin markkinavieraidenkin majoitukseen.

Tilaston mukaan asui 1905 Sungussa 7 558 henkilöä. Heistä oli venäläisiä 86,73 prosenttia ja karjalaisia 13,27. Muitakin ulkomaalaisia asui Sungussa, etupäässä kauppalaan ihmisiä. Parhaimmat tiedot Sungun elämästä ennen maailmansotaa kertoi rukajärveläinen Jekki Nikitin-Nikkinen Maiju Keynäälle. Näin saatiin talteen tiedot Sungun teollisuudesta, kaupasta ja sinne muuttaneista karjalaisista. Karjalaisia Sunkuun muutti niin Kuivajärveltä kuin Akonlahdestakin, muistelivat kertojat. Etupäässä mentiin pularuusuina ja kurikkasodan aikana. Useimmat karjalaiset siellä venäläistyivät.

Sungun markkinain loppuvaiheet

Muistelijat kertovat, että Suomen rautatieverkoston valmistuttua veivät Vienan ja Pohjois-Suomen kauppiaat tuotteensa suoraan Pietariin. Siellä toimivat ostajina karjalaiset kauppiaat kuten Miinininit, Froloffit, Samuliset, Tsillit, Bogdanoffit, Sharoffit, Maksimoffit, Larinoffit jne.

Kaikki eivät kuitenkaan Sungun markkinoista luopuneet. Sinne oli pakko käydä kaikkien, jotka turkiskauppaa halusivat tehdä. Sungun markkinoilla kansainväliset ostajat määräsivät vuoden hintatason. Lisäksi siellä määräytyi vuoden muoti. Tarkkaan seurattiin, mitä Ranskan ja Englannin muotipiirit ostivat.

Aunukselaiset ja repolalaiset kauppiaat jatkoivat kaupankäyntiä Sungun kanssa, jopa opastivat nuorempaa polvea. Vielä vuoden 1910 tienoilla Sungussa kävivät Kyöttiset, Mauraset, Törhöset, Ipatit ja Hörtsät. Eikä vietävät tavaramäärät pieniä olleet. Porajärveläinen Maksima Jeulonen oli vakituinen markkinoilla kävijä. Hän myös ajoi rahtia eli vei muiden tavaroita. Muistelmissaan hän kertoo vieneensä yhdellä kertaa viisi kuormaa turkiksia. Ne omisti Mauranen ja hän oli suurimman osan tutkiksista ostanut Suomesta.

Sunkulaisten yritteliäisyydelle ja markkinahenkisyydelle on annettava tunnustus. Yli 700 vuotta he hoitivat kaupankäyntiä ja onnistuivat, vaikka suuria vaikeuksia olikin. Suolan myynti piti vaihtaa tuottavimpiin artikkeleihin ja sodan tuhot korjata. Kaikista selvittiin ja eteenpäin mentiin.

Sungun markkinat keskeytti 1914 alkanut maailmansota. Ne eivät 1917 alkaneet uudelleen, kun tehtiin vallankumous. Suuri Neuvostoliitto ei tarvinnut pienten sunkulaisten taloudellista apua. Karjalaiset kala- ja metsämiehet olisivat tarvinnut paikan, jonne saaliinsa myydä. Heidän äänensä ei Moskovaan kuulunut, suunnitelmatalous ei sitä hyväksynyt. 700 vuotta jatkuneet Sungun markkinat lopullisesti suljettiin.

KOSTI PAMILO

Lähteet:

Karjala idän ja lännen välissä, Heikki Kirkinen.
Itä-Karjala ja Kuollan Lappi, Theodor Homen.
Karjalan Heimo n:o 8—9/43, Wasili Keynään radioesitelmä.
Laukkukauppa- ja perinneaastattelut, fil.lis. Maiju Keynäs.
Perinneaastattelut, maisteri Eeva Karttunen.

Petri Shemeikalle patsas Tuupovaaran Saarivaaraan

Runonlaulaja Petri Shemeikan patsas paljastettiin 29. p:nä kesäkuuta (Petrin päivänä) Tuupovaaran Saarivaarassa. Betonipatsaan on tehnyt suojärveläissyntyinen taiteilija Nikolai K u k k o n e n . Esikuvana on ollut Alpo Sailon muovaama Shemeikka-patsas, joka sijaitsee Sortavalassa.

Patriarkka Aleksei Karjalassa Aunukseen oma piispa

Moskovan ja koko Venäjän patriarkka Aleksei II vieraili elokuun puolivälissä Karjalassa. Matkan ensimmäisenä kohteena oli vanha Valamo, missä patriarkka toimitti jumalanpalveluksen ja tapasi mm. Valamossa vierailulla olleen tasavallan presidentin puolison rouva Tellervo Koiviston.

Petroskoissa Aleksei toimitti yöpalveluksen Ristin ylentämisen kirkossa ja vihki arkkimandriitta Manuilin Aunuksen hiippakunnan piispaksi.

Matkan ohjelmaan kuului myös KASNT:n korkeimman neuvoston puheenjohtajan V.N. Stepanovin ja ministerineuvoston puheenjohtajan S.P. Blinnikovin tapaaminen sekä käynti Kizhin saarella.

Kirkko Kostamukseen

Taannoin Suomessa käynyt piispa Manuil kertoi pitävänsä välttämättömänä, että vallankumouksen jälkeisenä aikana Karjalaan perustettuihin kaupunkeihin rakennetaan kirkkoja. Ensimmäisenä listalla on Kostamus.

Hylättyjä, museoina, varastoina jne. olleita kirkkoja pyritään nyt avaamaan eri tahoilla Karjalaa. Tämä ei kuitenkaan ole helppoa, sillä pyhäkköjen kunnostaminen vaatii paljon rahaa. Ongelmana on myös pappispula.

Uudelleen perustettu Aunuksen hiippakunta, jonka piispa Manuil on, lakkautettiin Stalinin määräyksestä vuonna 1949. Sen alueella on tätä nykyä kuusi toimivaa kirkkoa.

Kellot väärissä paikoissa

Venejärven tsasounan kello on Kajaanissa, kainuulaisen Manamansalon kirkon kello taas Vienanmeren Solovetskisissa. Olisiko syytä tehdä vaihtokauppa ja palauttaa kellot oikeisiin paikkoihinsa?

Niile Peksujevin töitä näytteillä Karjalassa

Kajaanilaisen taiteilijan Niilo P e k s u j e v i n töitä — maalauksia ja veistoksia — on ollut näytteillä Karjalassa, Petroskoissa ja Kostamuksessa. Näyttely on saanut osakseen suurta huomiota ja taiteilijaa on haastateltu lehdissä (esim. N-K 29.8.) ja televisiossa.

Niilo on syntynyt Vuokkiniemen Tollonjoen kylästä. Monet saivat tuntumaa hänen taiteeseensa viime keväänä Jyväskylässä, missä hänen teoksiaan oli esillä Primuksen tiloissa heimojuhlan aikana.

Niilo Peksujevin työt ovat herättäneet suurta kiinnostusta Karjalassa.